

jo meget godt forstaa, at det fra den ærede Formands Standpunkt kan stille sig som mest ønskeligt at undgaa enhver nærmere Drøftelse af dette Spørgsmaal; i ethvert Fald maa jeg selvfølgelig høre mig for Formandens Afgjørelse deraf; thi der er jo i saa Henseende ingen Appelinstans over Formanden, naturligvis med Undtagelse af den offentlige Mening, som vistnok vil vide at vurdere, hvem der i denne Sag har Retten paa sin Side. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa dette formelle Spørgsmaal; men jeg kan ikke negte, at jeg er bleven i høieste Grad overrasket ved at høre det Foredrag, vi nys hørte fra den ærede Ordfører. Under denne Sags tidligere Behandling var det en Aftale mellem Udvalgets Medlemmer, at vi ikke vilde indlade os paa en egentlig Drøftelse af denne Sags Realitet. Man mente, at denne Sag var af en saa uhyggelig Natur, at jo mindre Folkethinget rørte op i den i sin Diskussion, desto bedre var det ikke blot for den Paagjældende, men ogsaa for Folkethinget. Det var derfor en Aftale mellem Udvalgets Medlemmer, som jeg, der dengang var Ordfører, som ogsaa de andre Medlemmer holdt os efterrettelig, og da et Medlem udenfor Udvalget indlød sig paa en nærmere Drøftelse af Sagen, hvad dette Medlem jo forøvrigt havde fuldstændig Ret til, da han ikke var bunden ved nogen Aftale, saa rejste et Medlem af Udvalget sig som en Løve imod ham og satte ham i høi Grad urette, fordi han vilde gaa ind paa noget Saadant. Derfor kan jeg ikke negte, at det har været mig i høi Grad overraskende, at den, der nu fungerer som Ordfører for Udvalget, efterat jeg har set mig nødsaget til at nedlægge mit Hverv som Ordfører, da jeg ikke kunde erkende, at Sagen egentlig kunde underkastes en ny Behandling, — nu pludselig igjen har styrket sig ind i Sagens Realitet; men jeg for mit Vedkommende skal naturligvis ikke sørge derover, thi det er ganske vist ikke mig eller dem, der staa paa mit Standpunkt i denne Sag, der behøve at frygte for nogen Drøftelse af dette Spørgsmaal. Den ærede Ordfører søgte at paakalde en anset Statsretslærer til Forsvar for sin Mening om, at den Handling, som den Paagjældende havde begaaet, ikke var af den Betskaffenhed, at den idelukkede ham fra Valgbarhed, og han ugrerede, at denne ansete Statsretslærer, nu afdøde Professor Gold, havde fremhævet, at det ikke var Straffen, det kom an paa, men at det derimod var Forbrydelsens Natur og den Maade, hvorpaa Folkebevidstheden opfattede den, der maatte være det Afgjørende ved Bedømmelsen af, om Vedkommende, uanset den paagjældende Handling, kunde anses som uberygtet, eller han maatte anses som vanæret i den offentlige Mening. Det er Noget, som jeg ikke tror, at det ærede Medlem havde behøvet at paakalde denne ansete Statsretslærer som Hjemmel for; det er Noget, vi Alle-

famnen have været enige om, og det er stærkt udhævet i Betænkningen, saaledes som den tidligere var affattet, at det, hvorefter det dreier sig, er det Spørgsmaal, om den Handling, som den Paagjældende ved Dom er kjendt skyldig i, er af den Betskaffenhed, at den maa betragtes som vanærende i den offentlige Mening, som betagende har den Karakter af Uberygtethed, som Grundloven fordrer. Det viste sig imidlertid af den yderligere Udsvikling, som det ærede Medlem kom med, at han aldeles ikke kunde paaberaabe sig den ansete Statsretslærer; thi det, han vilde fremdrage som Argument for sig af denne Veret, var kun den Sætning, at almindelige Værefornærmelser ikke kunde antages at være af den Betskaffenhed, at de maatte idelukke den, der havde begaaet dem, fra at betragtes som uberygtet, som ikke vanæret i den offentlige Mening; men det er Noget, han heller ikke paa nogen Maade havde behøvet den ansete Statsretslærers Hjemmel for, thi det er Noget, vi Alle vide, at den, der kun er funden skyldig i at have begaaet Værefornærmelser mod Medborgere, ikke derfor kan betragtes som vanæret i den offentlige Mening. Naar det ærede Medlem imidlertid dernæst argumenterede videre saaledes, at den Handling, hvorefter der her var Tale, aldeles ikke var af anden Betskaffenhed end en almindelig Værefornærmelse, saa er det Noget, jeg kun kan forklare mig af, at det ærede Medlem, som han selv sagde, havde været boite ved den tidligere Behandling af denne Sag, thi der blev det paa den udførligste og mest uigjendrivelige Maade af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgbrevs (Casus) vist, hvilken overordentlig Forskjel der er mellem Værefornærmelse og den Art af Forbrydelse, hvorefter den Paagjældende blev dømt. Enhver vil jo allerede ved at kaste et Blik paa Straffelovens Bestemmelser derom let kunne se, at der maa være en meget væsentlig Forskjel mellem de to Forsjælfelser, der her er Tale om, nemlig almindelige Værefornærmelser, der jo i det Høieste kunne straffes med Bøder eller simpelt Fængsel, og de Handlinger, som den Paagjældende blev dømt for her, for hvilke Vedkommende kan straffes med Fængsel paa Land og Brød og Forbedringshusarbejde indtil 1 Aar, ja, Straffen vil endog kunne stige høiere; Enhver vil kunne indse, at det umulig kan være den samme Art Handlinger, der i Straffeloven belægges med saa høist forskellige Straffe. Naturligvis er det ogsaa et Fingerpeg i saa Henseende, at almindelige Værefornærmelser jo kun ere Gjenstand for privat Paatale og disse derimod for offentlig Paatale, men det er naturligvis ikke derpaa, man lægger Vægten, og Alt, hvad det ærede Medlem har udviklet om, at den offentlige Paatale var en rent positiv Indretning — Bemærkninger, som i Dvrigt ingenlunde ere rigtige fra et juridisk Standpunkt — kunde han meget godt have sparet, thi det kommer slet ikke i Betragtning, det er ikke derpaa, Hovedvægten ligger. Hovedvægten